

בשבועות מתייחדים או"א וזו"ן וכנגדם מקריבים שני לחמים כי אז הם מתחברים כאחד בכדי לקשר את כל העולמות כאחד. לְגִבְיֵהוּן, תִּרְיֵן נְהִמִי בַשַּׁבָּת, מְזוֹנָא דְחָד תִּרְיֵן, דְּעֵילָא וְתַתָּא וכנגדם בוצעים על שתי לחמים בשבת והם מזון כפול הנמצא למעלה ולמטה שהם כנגד הבינה והמלכות. וְעַל דָּא כְּתִיב ועל כך כתוב בפסוק, (שמות טז) שְׁנֵי הָעֹמֵר לְאַחַד [קלג]. לְאַחַד וְדָאִי, לְאַתְיִיחְדָא בְּאַתְרַּחַד. לְהֵהוּא דְאַקְרִי אַחַד ויהי ביום השישי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד, דהיינו ששני העומר רומזים לבינה והמלכות שודאי נאמר בהם אחד כי הם מתייחדים במקום אחד, דהיינו שהוא מקום הנקרא אחד. וּמֵאֵן אִיהוּ ומי הוא המקום הזה. הַקּוּל קוּל יַעֲקֹב, דְּאִיהוּ יְרִית עֵילָא וְתַתָּא, תִּרְיֵן נְהִמִי בְּחָדָא אלא הוא המקום של הז"א הנקרא הקול קול יעקב שהוא יורש את הבינה העליונה ואת המלכות התחתונה כי הוא מקבל את שפע הבינה ומשפיע אותו למלכות ולכן נכללים בז"א שתי לחמים כאחד שהם הבינה והמלכות (רמ"ק). וּבְגִין דְּשַׁבָּת [קלד] אִיהוּ רְזָא דְּעֵילָא וְתַתָּא, וְכֹלָא אִיהוּ

אור הרשב"י

עמרים ביחד להורות על הברכה יש מיש ולא שרייא באתר ריקנייא, ב' פעמים עמ"ר בגימטריא ב' פעמים י"ש, ועלה מספרם כת"ר שהוא אי"ן מקור הברכה, הבן הדבר וינעם לך לפי זה מה שאומרים בשבת כתר יתנו לך ה' אלקינו וכו'.

[קלד] היהל אור גורם דשבועות.

[קלג] וביאר הבני יששכר על מש"כ שני העומר לאחר שמות טז כב, למה ירדו שני העומרים ביחד ולמה לא ירד העומר של שבת בפני עצמו, הוה ליה לירד העומר של ערב שבת בבוקר והעומר לשבת בצהריים, ונראה, להיות יום שבת הוא יום הברכה, והברכה היא דוקא יש מיש, הנה עמ"ר בגימטריא י"ש, לקטו ב'

הלימוד היומי

שַׁבַּת [קלח], (אתְקַרְיֶבוּ) הַתְּרִין נְהַמִּי ובגלל שחג השבועות הוא סוד הבינה שלמעלה וסוד המלכות שלמטה וכל שתי הבחינות יש אז בשבועות לפי שאז אר"א וזו"ן מתייחדים אז לכן הקריבו שתי הלחם שהם כנגד הבינה והמלכות שז"א כוללם כאחד (יהל אור). • ע"כ.

מצוה לסדר לחם ולבונה בכל שבת ע"ג המזבח ומצוה להקריב קרבן מוסף ביו"ט

פְּקוּדֵי אֲתָר דָּא לְהַסְדִּיר לְחֶם וְלִבְנֹה, לְהַקְרִיב עֹמֶר

ואומר הרעיא מהימנא שהמצוה שאחרי הקרבת שתי הלחם הוא לסדר לחם ולבונה בכל שבת על גבי המזבח וכן יש מצוה להקריב קרבן יחד עם העומר הקרב למחרת הפסח. **דְּכַתִּיב, וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכָם** [קלז] **אֶת הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תַּמִּים לְעוֹלָה. וְכֵן בְּשִׁבְעוֹת לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלֶּחֶם** שכתוב בפסוק ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש תמים לעולה וכן יש מצוה בשבועות להקריב שתי הלחם, **וְהָכִי בְּכָל יוֹמֵין טָבִין, לְהַקְרִיב קֶרְבָּן דְּמוֹסָפִין** וכמו כן יש מצוה בכל הימים טובים להקריב קרבן מוסף, וקשה למה מקריבים את הקורבנות האלו. **אֵלֵא וְדָאֵי בְּכָל יוֹמָא דְּמוֹעַדֵּיִיא צְרִידְ לְקֶרְבָּא קֶרְבָּנָא דִּילִיה. צְרִידְ לְקֶרְבָּא עֲלִיה תּוֹסַפַּת**

[קלח] היהל אור גורם דשבועות. ששלוחו של אדם כמותו שהרי הכהן מניף [קלז] ואיתא בפסיקתא זוטרתא על מש"כ וכתוב הניפכם. ועשיתם ביום הניפכם את העומר. מלמד

הלימוד היום

דְּאִית לִיָּה אלא באמת ודאי בכל המועדים צריך להקריב את קרבן התמיד השייך לאותו היום כי הם כנגד הייחוד הנעשה בכל יום אבל צריך להקריב עליו תוספת שיש לו, דהיינו שבגלל שבמועדים יש תוספת אור וענין מחודש הנשפע יותר משאר הימים אז לכן כנגד כך מקריבים קרבן מוסף (רמ"ק), **כְּגֹזַן תּוֹסֶפֶת כְּתוּבָתָא וּמִתְנַתָּא, דְּאוּסִיף חֲתַן לְכֹלָה** כי הם כמו התוספת כתובה והמתנות שמוסיף החתן על עיקר הכתובה. **וְשַׁבַּת מִלְכֶתָא, דְּאִיהִי כֹלָה, בְּשַׁבָּתוֹת וּבְכָל יוֹמֵי טְבִין, צְרִיכָה תּוֹסֶפֶת** ולכן השבת המלכה שהיא כלה מאחר שהיא כנגד המלכות הנקראת כלה אז לכן בשבתות והימים טובים היא צריכה תוספת של קרבנות לצורך הייחוד, **דְּאִינוֹן מוֹסְפִין דְּקַרְבְּנֵין, וּמִתְנַתָּא, דְּאִינוֹן מִתְנֹת כְּהוֹנָה** שהם קרבנות המוספים וכן היא צריכה מתנות שהם מתנות כהונה והכהנים זוכים בהם כי הם השושבינים של השכינה ובני ביתה ולכן הם זוכים לאכול משולחנה (רמ"ק).

בחג שבועות צריך להקריב את שתי הלחם שהם בסוד הבינה שהיא ה' ראשונה וכן בסוד המלכות ה' אחרונה

וּבְשַׁבְּוֵעוֹת דְּאִיהוּ מִתַּן תּוֹרָה, דְּאִתִּיְהִיבוּ תִרְיַן לוחֵין דְּאוּרִיָּתָא, מִסְטָרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי ובחג שבועות

שהוא זמן מתן תורה שאז ניתנו שני לוחות הברית של התורה שהיא מצד ז"א הנקרא אילן החיים (רמ"ק), **צְרִיד לְקַרְבָּא לְגַבִּיָּהוּ, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם דְּאִינוֹן**

ה"ה לכן צריך להקריב כנגד את שתי הלחם שהם בסוד הבינה שהיא אות ה' הראשונה וכן הם בסוד המלכות שהיא אות ה' האחרונה, דַּתִּירִין יוֹמִין דְּשָׁבוּעוֹת אִינוּן י"ו צָרִיד לְקַרְבָּא לְגַבִּיּהוּ, שְׁתֵּי הַלֶּחֶם מְאִינוּן ה"ה דְּהָא אִיהוּ נְהָמָא דְּאוּרִיתָא כי שני הימים הנכללים בתיבת 'שבועות' שהוא מלשון שתי שבועות הם כנגד אותיות י"ו שבשם הוי"ה שהם החכמה והז"א ולכן צריך להקריב אליהם את הנוקבא שלהם לצורך הייחוד שהם הבינה שהיא אות ה' הראשונה והמלכות שהיא אות ה' האחרונה כי הם בסוד הלחם של התורה, כי הבינה והמלכות הם הלחם של התורה ששורשה הוא בחכמה ובז"א (דמשק אליעזר), דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ שְׁנַאמַר עַל הַתּוֹרָה (משלי ט) לְכוּ לַחֲמוּ בִלְחַמֵּי דַּהֵינּוּ, ה"ה, מִן הַמוֹצֵיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ שְׁתֵּי אוֹתוֹת ה"ה מברכת המוציא לחם מן הארץ כי הבינה רמוזה באות ה' של ה'מוציא והמלכות רמוזה באות ה' של ה'ארץ (רמ"ק)•

שתי הלחם מאכלו של ז"א שהם הבינה והמלכות

וְהֵאֵי אִיהוּ מֵאֲכָל אָדָם, דַּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א ושתי הלחם הוא מאכלו של האדם שהוא ז"א שהוא שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א במילוי אלפין העולה מ"ה והוא בגימטריא אד"ם כי ז"א יורש את ירושת שתי הלחם שהם הבינה והמלכות. (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם ועליו נאמר זאת התורה אדם כי התורה שהוא מצד ז"א שהוא שם הוי"ה במילוי אלפין הוא עולה בגימטריא אד"ם. (ויקרא